

SỐ 203

KINH TẠP BẢO TẠNG

*Hán dịch: Đời Nguyên Ngụy, Sa-môn Kiết-ca-dạ
và Đàm Diệu.*

QUYỂN 1

Gồm chín chuyện:

1. Chuyện Thập Xa vương.
2. Chuyện Vương tử lấy thịt mình cứu cha mẹ.
3. Nhân duyên chim Anh vũ cúng dường cha mẹ mù.
4. Chuyện Khí Lão quốc.
5. Chuyện Đức Phật ở cõi trời Đao-lợi thuyết pháp cho Mẹ là bà Ma-da.
6. Đức Phật kể chuyện ngày xưa mẹ Ngài là bà Ca-đán-già-la.
7. Chuyện Từ Đồng Nữ.
8. Chuyện phu nhân Liên Hoa.
9. Chuyện phu nhân Lộc Nữ.

M

1- CHUYỆN THẬP XA VƯƠNG

Ngày xưa, lúc con người sống thọ đến một vạn tuổi, có một vị vua tên Thập Xa, làm vua cõi Diêm-phù-đề. Vợ chánh của nhà vua sinh được một người con trai tên là La-ma. Vợ thứ của nhà vua có một người con tên là La-mạn. Thái tử La-ma là người đại dũng mãnh, có sức mạnh của Na-la-diên, kiêm cả tài văn chương thi phú. Hễ ai nghe tiếng hay thấy hình đều có thể bị hại, không ai địch nổi.

Bấy giờ, vị phu nhân thứ ba sinh được một người con trai tên là Bà-la-đà. Phu nhân thứ tư sinh được một người con trai tên là Diệt Oán Ác. Đặc biệt phu nhân thứ ba được nhà vua rất yêu quý, thường nói:

–Nay ta đối với nàng, tất cả những của cải, châu báu của ta, ta hoàn toàn không keo kiết gì cả, nếu nàng cần thứ gì ta sẽ cho ngay.

Phu nhân thưa:

–Hiện nay thiếp chưa có cầu mong gì, nếu sau này có thỉnh nguyện gì thì thiếp sẽ xin tâu.

Khi ấy nhà vua bị bệnh, tánh mạng rất nguy kịch, liền lập thái tử La-ma thay mình làm vua. Thái tử lấy lụa búi tóc, đầu đội mào trời, nghi dung phép tắc như pháp của vua.

Bấy giờ, phu nhân thứ ba thấy bệnh của vua có thuyên giảm đôi phần, tự ý mình được vua yêu dấu như thế và thấy La-ma nối ngôi vua cha, trong lòng sinh ra ganh tức,

tìm đến chỗ vua, xin vua cho bà lời mong ước ngày trước, bà thưa:

–Mong cho con của thiếp được làm vua, truất phế La-ma.

Nhà vua nghe lời này rồi như người mắc nghẹn, nuốt không trôi mà nhỏ ra cũng không được. Vì nếu muốn truất phế con trưởng nay đã phong làm vua rồi; nếu không muốn truất phế thì trước đây đã hứa là cho bà ta muốn gì cũng được. Song, vua Thập Xa từ xưa đến nay chưa từng bội tín với ai cả. Vả lại, pháp của vua là pháp không được nói hai lời, không nuốt lời hứa trước. Suy nghĩ như vậy xong, nhà vua liền truất phế La-ma, lấy lại áo mão.

Khi ấy, người em là La-mạn nói với anh:

–Anh có sức mạnh, lại có tài văn chương điển nhã sao lại không sử dụng mà phải chịu sự sỉ nhục này?

Người anh nói với em:

–Làm ngược lại sự mong ước của cha không thể gọi là con hiếu thảo. Song, nay người mẹ này không sinh ra ta, nhưng cha ta thương mến thì cũng như là mẹ của ta vậy. Còn người em Bà-la-đà tánh tình rất hòa thuận, chắc không có ý gì khác. Như ta bây giờ tuy có sức mạnh vĩ đại, có tài thi phú, nhưng đối với cha mẹ và người em ấy, không nên làm gì để tổn hại họ cả.

Người em nghe xong liền im lặng.

Bấy giờ, vua Thập Xa bắt hai người con phải đi thật xa, vào núi sâu, sau mười hai năm mới cho về nước. Anh em của La-ma liền vâng theo lệnh của vua cha, trong lòng không ôm hận, bái từ cha mẹ, đi vào núi sâu thật xa.

Khi ấy Bà-la-đà đang ở nước ngoài, nhà vua ra lệnh tìm kiếm, triệu về nước để làm vua. Song, Bà-la-đà đối với hai người anh rất hòa kính, cung thuận, luôn giữ lòng kính yêu. Lúc trở về nước rồi thì phụ vương đã băng hà, mới hay mẹ mình đã đổi lập việc hưng phế, tẩn xuất hai người anh đi xa. Nghi ngờ việc làm của mẹ mình có điều phi lý, cho nên Bà-la-đà nói với mẹ mình mà vẫn không lẽ bái, thưa quỳ:

–Tại sao mẹ làm việc bội nghịch này, tiêu diệt tình máu mủ của chúng ta?

Rồi thái tử hưởng về phía mẹ lớn bái lạy, cung kính hiếu thuận gấp bội lúc bình thường.

Bấy giờ, Bà-la-đà liền đem binh chúng đến ranh giới của hòn núi mà hai anh đang ở, rồi bảo binh chúng ở phía sau, một mình đi vào núi. Đang khi thái tử em đi đến thì La-mạn nói với anh:

–Trước đây chúng ta hằng cho rằng người em Bà-la-đà là con người đạo nghĩa, kính nhường, cung thuận, nhưng hôm nay nó lại đem binh đến đây để giết hại anh em chúng ta!

Hoàng tử anh nói với Bà-la-đà:

–Hôm nay vì sao em đem binh chúng tới đây?

Hoàng tử em thưa với anh:

–Sợ đi giữa đường gặp bọn giặc cướp cho nên em phải đem theo binh chúng, mục đích là để tự phòng vệ, ngoài ra em không có ý gì khác cả, mong anh hãy trở về nước để trông coi việc triều chính.

Người anh trả lời:

–Trước đây anh đã vâng lệnh của vua cha lưu đày nơi xa xôi này. Nay anh vì sao lại trở về liền như vậy? Nếu anh tự ý làm thế thì không thể gọi là người con nhân từ hiếu thuận được.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Người em đã ân cần thỉnh cầu hết sức như vậy, nhưng ý của người anh đã quyết định rõ ràng, kiên cố. Người em biết ý của anh mình dứt khoát không trở về, liền tìm thấy đôi giày da của anh mình thường mang, trong lòng buồn rầu áo nã, đem nó về nước. Khi trở về nước thống nhiếp việc quốc chánh, người em thường đặt nó lên trên ngự tòa, ngày đêm triều bái, hỏi han, xem như là anh mình không khác. Nhà vua lại thường bảo người vào trong núi luôn luôn thỉnh mời hai anh về nước. Nhưng vì hai người anh theo lệnh của vua cha phải đủ mười hai năm mới được về nước. Nay chưa đủ thời gian ấy, vì lòng chí hiếu tận trung nên không dám trái lệnh. Về sau dần dần đã đủ mười hai năm, lại biết người em luôn luôn ân cần mời thỉnh, lại còn biết người em luôn luôn kính chiếc giày của mình như chính mình vậy. Vì cảm kích tấm lòng của người em tha thiết như thế, liền trở về nước. Khi về đến nước người em liền nhường ngôi cho người anh. Người anh nhường lại, nói:

–Phụ vương đã giao ngôi cho em, ta không nên nhận lấy ngai vàng này.

Người em lại thưa:

–Anh là con trưởng, phải gánh lấy sự nghiệp của cha, như vậy mới là đúng lẽ.

Cứ như vậy hai bên nhường ngôi qua lại cho nhau. Cuối cùng người anh không thể từ chối được nên phải lên làm vua. Anh em hòa kính, thương yêu, phong hóa thịnh hành, đạo đức dồi dào nên muôn dân được nhờ cậy, họ càng thêm trung hiếu. Dân chúng suy nghĩ tự khuyến khích mình tôn thờ việc hiếu kính.

Mẹ của Bà-la-đà tuy có tạo ra sự đại ác nhưng La-ma vẫn không có lòng oán hận.

Do nhân duyên trung hiếu này mà mưa gió đúng thời, ngũ cốc sung mãn, con người không có tật dịch. Ở trong cõi Diêm-phù-đề tất cả dân chúng đều giàu có sung mãn, mười phần gấp bội lúc bình thường.

M